

JA SAM S VAMA U SVE DANE

Uzašašće Gospodinovo, A

Povijest se često ponavlja u nekim svojim pojavnostima. Evo. Ustane jedan kralj, silan i snažan. Učvrsti svoje kraljevstvo, uredi državne službe, ratovima, mudrošću, diplomacijom ili kako već umije dovede državu do procvata. I onda ga naslijedi sin nesposoban, neuputan, umišljen, koji u malo vremena upropasti mukom stečeno. Naravno, nije tako samo s kraljevima. Kolike li su obitelji u povijesti propale jer je nerazumni nasljednik rasuo ono što su mu očevi mukom i trudom namrli. Muka je to i svih osnivača pokreta, religija, redova... Nadahnut čovjek nešto dobro i plemenito započne i onda eto kako njegovi nasljednici izdaju prvotan duh i namjenu.

Što mislite, je li i Isus imao takvih primisli? Evo, on više neće biti na vidljiv način sa svojim učenicima. Što će biti od njegova djela, od Kraljevstva Božjeg kojeg je propovijedao? Koliko će kolebljivi i nepredvidivi Petar doista moći biti Petar – Stijena? Hoće li plašljivi apostoli moći biti dosljedni navjestitelji sve do mučeništva? Neki će primijetiti da se Isus doista imao čega pribojavati. Jer, u povijesti je bilo puno slučajeva kad su neki kršćani u ime Isusovo činili ono što Isusa nije dostojno.

Isus nam danas daje odgovor na ova pitanja. Veli svojim učenicima: *“Ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.”* Gospodin Isus je po svom Duhu u Crkvi uvijek nazočan. Štoviše, Crkva je njegovo Tijelo, mi smo udovi toga jednoga Tijela. To su veliki ljudi dobro znali. Evo.

Bog u Duhu Svetom vodi Kristovu Crkvu. Božja je to njiva, Božji zasad, Božja stečevina. Bog vidi i zna. Kao što ne zaboravlja ni jednog čovjeka, kao što je ime svakoga pojedinoga od nas upisao u dlan svoje ruke, kao da je sam na svijetu, jednako tako Bog vodi svoju Crkvu. Doista, Isus je s nama i među nama. To onda znači da je smiješno i preuzetno strepiti za Crkvu ili za pojedine vidove crkvenog djelovanja, kao da to zavisi od jednog čovjeka, kao da to zavisi od bilo kojeg čovjeka. Bog će svoj naum ispuniti. Mi, se naravno, želimo uključiti u ostvarivanje Božjeg nauma, želimo biti odgovorni i Bogu vjerni (to cijelo vrijeme propovijedamo, naučavamo i potičemo), ali je smiješna svaka tjeskoba i svaki grč. Bog svoje čini onako kako hoće, kad hoće, s kim hoće i gdje hoće. Ne bojmo se. Povijest nas, istina, uči da je Crkva i sveta i grešna. Sveta je u sebi, jer je Tijelo Kristovo. Međutim, ljudi u njoj nisu uvijek sveti, tj. kada i ukoliko su grešni i ne pripadaju toj istoj Crkvi. Pa ipak, kao što je Krist prvi puta došao ne radi pravednika nego radi grešnika, tako i je danas Krist u svojoj Crkvi nazočan.

To je naša sigurnost, naša nada i naša radost: Krist živi i uskrsli s nama i među nama. On nas poziva da ga slijedimo, on ide s nama i pred nama, on nas sokoli i hrabri. Govori nam da se ne bojimo. Sjetimo se Pavla. On je išao i sijao sjeme Božje riječi. Znao je da će ponegdje, po Isusovoj riječi, sjeme niknuti puno kasnije. Zato govori Korinćanima da nije toliko bitno što je koji apostol učinio: jedan je “posadio”, drugi “zalio” međutim Bog je onaj koji daje da raste. Tako ni mi ne želimo brojati naša dobra djela niti ocjenjivati sami sebe. Mi smo Božji suradnici svjesni da Krist čini sve, a mi smo u Kristu. *“Ja sam s vama”*, govori Gospodin. Radujemo se da tu njegovu nazočnost danas na poseban način uživamo za stolom riječi i euharistijskim stolom.

Zvonko Pažin